

KATECHEZY
PRZED BIERZMOWANIEM

Katecheza 1.

Bóg przygotowuje swój lud na objawienie Ducha Świętego

Ludzie Starego Przymierza nie znali jeszcze prawdy o Duchu Świętym jako Trzeciej Osobie Boskiej. Bóg przygotowywał ich jednak na objawienie tej tajemnicy, dlatego już w Starym Testamencie znajdują się wzmianki o Duchu Świętym.

- 1. Duch Święty uczestniczył w dziele stworzenia świata.**
Księga Rodzaju mówi, że Duch Święty uczestniczył w stworzeniu świata:

Ziemia była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiarów wód, a Duch Boży unosił się nad wodami (Rdz 1,2).

- 2. Bóg zapowiada przyjście Mesjasza, który będzie namaszczony Duchem Świętym.**

Przez proroka Izajasza Bóg zapowiedział, że Mesjasz, który przyjdzie, będzie namaszczony przez Ducha Świętego i napełniony Jego darami.

Duch Pański nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski u Pana (Iz 61, 1-2a).

Wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wypuści się odrośl z jego korzenia. I spocznie na niej Duch Pana, duch

mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pana (Iz 11, 1-2).

Pierwsze z przytoczonych prorocत्व odczytał Pan Jezus podczas swojego wystąpienia w synagodze w Nazarecie. Odnosił je do siebie stwierdzając: *Dziś spełniły się słowa Pisma, któreście słyszeli (Łk 4, 21).*

3. Bóg obiecuje wylanie Ducha Świętego na cały swój lud.

Przez proroka Ezechiela Bóg zapowiedział, że oczyści i odnowi swój lud, a do wnętrza ludzi tchnie swojego Ducha.

Pokropię was czystą wodą, abyście się stali czystymi [...] Ducha mego chcę tchnąć w was (Ez 36, 25a, 27a).

Przez proroka Joela Bóg obiecał, że w czasach ostatecznych wyleje swego Ducha na wszystkich ludzi. W dniu Pięćdziesiątnicy św. Piotr powołał się w swym kazaniu na to prorocत्व wskazując, że zesłanie Ducha Świętego jest początkiem wypełnienia tej obietnicy.

Potem wyleję Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia (Jl 3,1).

Zadanie

- *Dopisz brakujące słowa.*

Duch Święty uczestniczył w dziele
świata. Przez proroka Bóg zapowiedział,
że Mesjasz będzie namaszczony
Ta obietnica spełniła się w osobie i posłannictwie
..... . Przez proroków
i Bóg obiecał, że wyleje
..... na cały swój lud.

Katecheza 2.

Jezus jest Mesjaszem pełnym Ducha Świętego

Tajemnica Trójcy Świętej, czyli prawda o jedynym Bogu w Trzech Osobach, nie była ludziom znana w czasach Starożytności. Nie była więc również wtedy znana prawda o Duchu Świętym jako Trzeciej Osobie Boskiej. Bóg jako mądry pedagog przygotowywał ludzi na przyjęcie tego objawienia. *Gdy nadeszła pełnia czasów*, Bóg objawił tajemnicę swego wewnętrznego życia przez Jezusa Chrystusa.

1. Wcielenie Syna Bożego dokonało się mocą Ducha Świętego.

Wcielenie Syna Bożego, Jego poczęcie w łonie Matki - Dziewicy dokonało się mocą Ducha Świętego. Podczas zwiastowania Maryja zapytała Archanioła Gabriela, w jaki sposób pocznie Jezusa. W odpowiedzi usłyszała: *Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym* (Łk 1, 35).

2. Bóg objawia, że Jezus jest Mesjaszem namaszczonego przez Ducha Świętego.

Podczas chrztu Pana Jezusa w Jordanie dokonało się pierwsze objawienie Trójcy Najświętszej. Bóg Ojciec zaświadczył, że Jezus jest Jego umiłowanym Synem, a Duch Święty ukazał się w postaci gołębicy. Wszyscy

ewangeliści mówią o tym wydarzeniu, które miało miejsce na początku publicznej działalności Pana Jezusa. Św. Łukasz w swojej ewangelii opisuje je tak:

Kiedy cały lud przystępował do chrztu, Jezus także przyjął chrzest. A gdy się modlił, otworzyło się niebo i Duch Święty zstąpił na Niego w postaci cielesnej niby gołębica, a z nieba odezwał się głos: «Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie» (Łk 3, 21-22).

Przez to wydarzenie Bóg objawił, że Jezus jest obiecany Mesjaszem, pełnym Ducha Świętego. Tytuł „Mesjasz” oznacza szczególnego wybrańca Bożego, namaszczonego przez Ducha Świętego. Greckim odpowiednikiem tego tytułu jest słowo „Chrystus”.

3. Jezus Chrystus działa mocą Ducha Świętego.

Pan Jezus wielokrotnie przypominał, że w Nim spełniają się zapowiedzi proroków o Mesjaszu. W synagodze w Nazarecie Jezus odczytał mesjańskie proroctwo Izajasza i oznajmił, że w Jego Osobie i posłannictwie spełniają się słowa tego proroctwa. Tak opisuje to zdarzenie św. Łukasz w swojej ewangelii:

Jezus przyszedł do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane: « Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnych, abym obwoływał rok

łaski od Pana». Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w nim utkwione. Począł więc mówić do nich: «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli» (Łk 4, 16-21).

Wszyscy ewangeliści opowiadając o życiu i działalności Jezusa ukazują, że jest On Mesjaszem pełnym Ducha Świętego. Mocą Ducha Świętego Jezus Chrystus głosił Dobrą Nowinę o zbawieniu, walczył ze złym duchem, uzdrawiał chorych. W dziele naszego zbawienia dokonanym przez Chrystusa uczestniczył więc również Duch Święty.

Zadania

- *Zapisz chronologicznie wydarzenia, o których mówi ta katecheza. Jaki związek osoby Jezusa z Duchem Świętym ukazuje każde z tych wydarzeń?*

1.

.....

2.

.....

3.

.....

- *Wyjaśnij znaczenie tytułu „Mesjasz”.*

.....

.....

.....

- *Zapisz grecki odpowiednik tytułu „Mesjasz”, którym zwykle się posługujemy.*

MESJASZ =

Katecheza 3.

Jezus Chrystus posyła Ducha Świętego swojemu Kościołowi

1. Jezus Chrystus obiecuje swym uczniom Ducha Świętego.

Jezus Chrystus nie tylko sam był napełniony Duchem Świętym i działał Jego mocą, ale również obiecał Ducha Świętego swojemu Kościołowi. Podczas Ostatniej Wieczerzy mówił do uczniów:

Będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie. [...] A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem (J 14, 16-17.26).

Gdy jednak przyjdzie Pocieszyciel, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o Mnie. Ale wy też świadczycie, bo jesteście ze Mną od początku (J 15, 26-27).

Pożyteczne jest dla was moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, pošlę Go do was” (J 16, 7).

Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale

powie wszystko, cokolwiek usłyszy i oznajmi wam rzeczy przyszłe. On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego weźmie i wam objawi. Wszystko, co ma Ojciec, jest moje. Dlatego powiedziałem, że z mojego weźmie i wam objawi (J 16, 13-15).

Jezus nazwał Ducha Świętego Pocieszycielem, ponieważ po zakończeniu ziemskiej działalności Jezusa to właśnie Duch Święty będzie umacniał uczniów i da im siłę, by mogli przeciwstawić się złu. Duch Święty został też nazwany przez Jezusa Duchem Prawdy, ponieważ pomoże uczniom zrozumieć naukę Jezusa i da im moc do jej głoszenia.

2. Jezus Chrystus spełnia swoją obietnicę w dniu Pięćdziesiątnicy.

Pięćdziesiąt dni po swoim zmartwychwstaniu Jezus Chrystus zesłał Kościołowi obiecane go Ducha Świętego. O tym zdarzeniu opowiadają Dzieje Apostolskie:

Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i nappełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali nappełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.

Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc po-

wstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumieli, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku. «Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami?» – mówili pełni zdumienia i podziwu. «Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? – Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńczycy i Arabowie – słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże» (Dz 2, 1-11).

Zesłaniu Ducha Świętego towarzyszył szum gwałtownego wichru oraz języki jakby z ognia; te znaki ukazują potęgę działania Ducha Świętego. W Apostołach Duch Święty dokonał wewnętrznej przemiany: z zastraszonych ludzi stali się odważnymi świadkami Jezusa Chrystusa i przekonującymi głosicielami Dobrej Nowiny o zbawieniu. Duch Święty udzielił też Apostołom nadzwyczajnego daru mówienia nieznanymi językami.

W dniu Pięćdziesiątnicy Jezus Chrystus objawił światu swój Kościół; odtąd Kościół działa w świecie mocą zesłanego mu Ducha Świętego.

Zadania

- Wybierz i podkreśl prawidłowe zakończenie zdania.

Jezus Chrystus zesłał Kościołowi Ducha Świętego

- podczas swojego chrztu w Jordanie.
- podczas Ostatniej Wieczerzy.
- 50 dni po swoim zmartwychwstaniu.

Zesłanie Ducha Świętego dokonało się

- na Górze Oliwnej.
- w Wieczerniku.
- w świątyni jerozolimskiej.

Początkiem działalności Kościoła w świecie był:

- Wielki Piątek – dzień śmierci Pana Jezusa na krzyżu.
- Wielkanoc – zmartwychwstanie Chrystusa.
- Pięćdziesiątnica – dzień Zesłania Ducha Świętego.

- Uzupełnij zdanie.

Jezus Chrystus nazwał Ducha Świętego

..... oraz

- Wymień znaki, które towarzyszyły zesłaniu Ducha Świętego.

- Jakiej przemiany dokonał Duch Święty w Aposto-
łach?

Katecheza 4.

Duch Święty działa w Kościele

1. Duch Święty czyni Kościół „sakramentem zbawienia”.

Pan Jezus założył Kościół pragnąc zbawiać i uświęcać ludzi. Swojemu Kościołowi zesłał Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy. Duch Święty uświęca i jednoczy Kościół; umacnia i oczyszcza tych, którzy do niego należą. Często nazywamy Kościół „sakramentem zbawienia”, czyli widzialnym znakiem niewidzialnego działania Chrystusa. To właśnie Duch Święty czyni z Kościoła żywy i widzialny znak, że Jezus Chrystus, który umarł i zmartwychwstał, żyje i zbawia w Kościele.

2. Duch Święty działa w słowie Bożym głoszonym przez Kościół.

Kościół strzeże słowa Bożego i nieomylnie je wyjaśnia, ponieważ działa mocą Chrystusa i jest oświecony przez Ducha Świętego. Właściwe zrozumienie treści słowa Bożego jest możliwe dzięki Nauczycielskiemu Urzędowi Kościoła. Jako następcy Apostołów ze św. Piotrem na czele Urząd ten wykonują biskupi pod przewodnictwem papieża. Poprzez Urząd Nauczycielski Chrystus mocą Ducha Świętego utrzymuje w Kościele nienaruszony skarb wiary.

3. Duch Święty działa w liturgii i sakramentach Kościoła.

Kościół nie tylko głosi naukę Chrystusa, ale też uobecnia Jego dzieło zbawienia w liturgii. Liturgia jest wykonywaniem kapłańskiego urzędu Chrystusa w Kościele. Ośrodkiem liturgii i całego życia Kościoła są zaś sakramenty święte. We wszystkich sakramentach Chrystus jest obecny, choć w różny sposób. Są to ustanowione przez Niego znaki, w których obdarza On ludzi świętością i zbawieniem.

W sakramencie chrztu Chrystus mocą Ducha Świętego wszczepia ludzi w swoje misterium paschalne i we wspólnotę Kościoła.

W sakramencie bierzmowania czyni chrześcijan dojrzałymi członkami Kościoła. Daje im moc Ducha Świętego, by świadczyli o swojej wierze i poczuwali się do odpowiedzialności za Kościół.

W Eucharystii Chrystus mocą Ducha Świętego uobecnia swoją ofiarę złożoną na krzyżu i daje nam siebie jako pokarm życia wiecznego. Eucharystia jest najdoskonalszym uwielbieniem Boga i najbogatszym źródłem łaski, dlatego nazywamy ją Najświętszym Sakramentem.

W sakramencie pokuty Chrystus mocą Ducha Świętego przywraca do jedności z Bogiem i z Kościołem tych, którzy przez grzech oddalili się od Boga i od wspólnoty Kościoła.

Przez sakrament namaszczenia chorych Chrystus mocą Ducha Świętego daje chorym udział w swoim zbawczym cierpieniu.

W sakramencie święceń Chrystus mocą Ducha Świętego upoważnia niektórych mężczyzn do sprawowania Eucharystii i udzielania sakramentów świętych, aby wszyscy wierni, dzięki ich posłudze, wielbili Boga oraz mogli się uświęcać i zbawiać.

W sakramencie małżeństwa Chrystus mocą Ducha Świętego czyni związek mężczyzny i kobiety obrazem swojego związku z Kościołem. Udziela małżonkom łaski potrzebnej do wypełniania zadań małżeńskich i rodzicielskich.

We wszystkich sakramentach działa Duch Święty. Jego mocą sakramenty sprawowane przez Kościół są skutecznymi znakami uświęcenia i zbawienia.

4. Duch Święty udziela wiernym charyzmatów dla dobra Kościoła.

Dla dobra Kościoła i wszystkich ludzi Duch Święty udziela poszczególnym wiernym nadprzyrodzonych darów, które nazywamy charyzmatami.

Apostołowie w dniu Pięćdziesiątnicy otrzymali niezwykle dar mówienia obcymi językami. Duch Święty obdarzył Apostołów jeszcze innymi nadzwyczajnymi charyzmatami: mocą uzdrawiania chorych, wskrzeszania umarłych, uwalniania od złych duchów.

Również w naszych czasach Duch Święty udziela wiernym wielkich darów: niezwyklej mądrości, silnej i żywej wiary, zapału apostołskiego, umiejętności służenia innym, daru pocieszania, umiejętności rządzenia ...

Każdy chrześcijanin otrzymuje od Ducha Świętego jakieś dary; są nimi różne umiejętności, zamiłowania i zdolności. Powinniśmy je w sobie odkrywać, poznawać i rozwijać. Duch Święty pragnie, byśmy Jego dary wykorzystywali dla dobra Kościoła i innych ludzi.

Zadania

- *Z drugiej modlitwy eucharystycznej przepiszesz epiklezę, czyli prośbę skierowaną do Ducha Świętego, by przemienił dary chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa.*

.....

.....

.....

- *Przeczytaj tekst 1 Kor 12, 4-11, a następnie uzupełnij zdanie.*

W przeczytanym tekście św. Paweł Apostoł uczy o duchowych darach, których dawcą jest

Dary te nazywamy

- *Wymień kilka swoich uzdolnień, którymi mógłbyś służyć Kościołowi i innym ludziom.*

.....

.....

Katecheza 5.

Ochrzczeni otrzymują Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania

Kościół jest obecny w świecie i prowadzi ludzi do zbawienia przez poszczególnych chrześcijan. Wszyscy chrześcijanie potrzebują zatem umiejętności i mocy Ducha Świętego, aby spełnić swoją misję w świecie. Tę umiejętność i moc otrzymują w pełni w sakramencie bierzmowania.

1. Apostołowie i ich następcy udzielają ochrzczoneму Ducha Świętego.

Dzieje Apostolskie opowiadają, że Apostołowie Piotr i Jan wkładali ręce na ochrzczonego mieszkańca Samarii i w ten sposób przekazywali im Ducha Świętego.

Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do nich Piotra i Jana, którzy przyszedli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego, bo na żadnego z nich jeszcze nie zstąpił. Byli jedynie ochrzczeni w imię Pana Jezusa. Wtedy więc wkładali Apostołowie na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego (Dz 8, 14-17).

To samo, co uczynili Apostołowie w Samarii, czynią dziś biskupi jako następcy Apostołów, udzielając ochrzczonemu Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania. Zwyczajnymi szafarzami bierzmowania są

zatem biskupi. Mogą jednak do udzielania tego sakramentu upoważnić prezbiterów jako swoich współpracowników.

Polska nazwa tego sakramentu pochodzi od staropolskiego słowa „bierzmo”, które oznaczało główną poprzeczną belkę podtrzymującą pozostałe belki stropu.

2. Udzielenie Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania dokonuje się poprzez znaki.

Każdy sakrament jest znakiem, któremu towarzyszy słowo. W sakramencie bierzmowania znakiem udzielenia Ducha Świętego jest włożenie rąk i namaszczenie krzyżem świętym. Tym znakom towarzyszy modlitwa biskupa.

Włożenie rąk oznacza przekazanie mocy Ducha Świętego oraz powierzenie misji świadczenia o zbawieniu, którego dokonał Chrystus.

Namaszczenie krzyżem świętym oznacza napełnienie Duchem Świętym, umocnienie w wierze i w życiu łaski, a także uodpornienie na niebezpieczeństwo moralnego zepsucia.

Krzyżmo to olej będący mieszaniną oliwy i balsamu, który poświęcony zostaje przez biskupa w Wielki Czwartek.

3. Bierzmowanie wyciska „charakter”.

Podobnie jak chrzest i sakrament święceń bierzmowanie wyciska tzw. „charakter”, czyli niezatarte znamię przynależności do Chrystusa. Z tego powodu bierzmowanie można przyjąć tylko raz w życiu. Sakrament

bierzmowania uzdalnia do stałego otrzymywania mocy Ducha Świętego. Jeśli słuchamy Jego natchnień i współpracujemy z łaskami otrzymanymi w sakramencie bierzmowania, moc Ducha Świętego będzie w nas wzrastać.

Zadania

- *Wymień znaki, przez które otrzymujemy Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania.*

- *Wymień sakramenty, które wyciskają w duszy tzw. „charakter”, czyli niezatarte znamię przynależności do Chrystusa.*

.....

.....

.....

Katecheza 6.

Bierzmowanie jest dopełnieniem chrztu

1. Bierzmowanie należy do sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego.

Gdy wypowiadamy nazwy siedmiu sakramentów świętych, jako trzy pierwsze wymieniamy chrzest, bierzmowanie i Eucharystię. Te sakramenty są bowiem sakramentami wtajemniczenia chrześcijańskiego (inicjacji chrześcijańskiej).

W pierwszych wiekach do przyjęcia chrztu przygotowywali się najczęściej dorośli. Nazywano ich katechumenami, a czas przygotowania do chrztu katechumenatem. Po odbyciu katechumenatu katechumeni przyjmowali chrzest podczas Wigilii Paschalnej w Wielką Noc Zmartwychwstania Pańskiego. Zaraz po chrzcie otrzymywali sakrament bierzmowania, a następnie po raz pierwszy uczestniczyli w liturgii eucharystycznej i po raz pierwszy też przystępowali do Komunii świętej. Chrzest, bierzmowanie i Eucharystia dawały katechumenom udział w życiu Bożym i wprowadzały ich w życie wspólnoty Kościoła. Nic więc dziwnego, że te sakramenty nazwano sakramentami wtajemniczenia chrześcijańskiego.

Podobnie dzieje się również w naszych czasach. Dorośli przygotowujący się do chrztu przyjmują zwykle

sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego podczas jednej uroczystości, zazwyczaj podczas Wigilii Paschalnej.

2. Bierzmowanie dopełnia i umacnia łaski otrzymane na chrzcie.

We wszystkich katechizmach bierzmowanie jest wymieniane na drugim miejscu po chrzcie. Nie dzieje się tak przypadkiem. Bierzmowanie jest bowiem dopełnieniem i uwieńczeniem chrztu świętego. Umacnia w nas łaski Boże otrzymane na chrzcie.

CHRZEST	BIERZMOWANIE
Gładzi grzech pierworodny (w przypadku dorosłych również grzechy osobiste) i daje udział w życiu Bożym.	Pomnaża i umacnia życie Boże chrześcijanina.
Jednoczy nas z Chrystusem.	Pogłębia naszą więź z Chrystusem.
Włącza nas w Kościół.	Umocnia więź z Kościołem i udziela nadprzyrodzonej mocy do apostołstwa.
Czyni nas świątynią Ducha Świętego.	Daje Ducha Świętego i Jego dary.

3. Duch Święty udziela bierzmowanym swoich darów.

Na podstawie Pisma świętego wymieniamy siedem darów Ducha Świętego. Poprzez nie Duch Święty oddziaływanie na nasz rozum i wolną wolę.

Rozum oświeca przez:

- **dar mądrości**, abyśmy należycie poznali Boga i potrafili wszystko oceniać w świetle Jego słowa;
- **dar rozumu**, abyśmy należycie rozumieli prawdy wiary, ich sens i piękno;
- **dar umiejętności**, abyśmy potrafili właściwie oceniać rzeczy doczesne w ich odniesieniu do Boga;
- **dar rady**, abyśmy wiedzieli, jak postąpić w trudnych sytuacjach;

Wolę umacnia przez:

- **dar męstwa**, abyśmy umieli pokonywać wszystkie trudności na drodze do zbawienia;
- **dar pobożności**, abyśmy zawsze miłowali i wielbili Boga;
- **dar bojaźni Bożej**, abyśmy z szacunku dla Majestatu Bożego unikali grzechu.

Zadania

- *Wyjaśnij znaczenie słów:*

katechumen –

.....

katechumenat –

.....

- *Wymień sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego.*

.....

.....

.....

- *Zapamiętaj siedem darów Ducha Świętego.*

Katecheza 7.

Bierzmowanie uzdalnia i zobowiązuje do apostołstwa

Każdy dar Boży jest równocześnie dla człowieka zadaniem. Również łaski Boże otrzymane w sakramencie bierzmowania zobowiązują człowieka do współdziałania.

Przed udzieleniem sakramentu bierzmowania ksiądz biskup zapyta kandydatów: *Jakich łask oczekujecie od Boga w tym sakramencie?*

Kandydaci odpowiedzą: *Pragniemy, aby Duch Święty, którego otrzymamy, umocnił nas do mężnego wyznawania wiary i do postępowania według jej zasad.*

W sakramencie bierzmowania chrześcijanin otrzymuje umiejętność i moc Ducha Świętego, by

– wiarę wyznawał,

– wiary bronił

– i według wiary żył.

Innymi słowy mówiąc bierzmowany chrześcijanin zostaje uzdolniony i zobowiązany do apostołstwa.

Greckie słowo „apostolos” znaczy „posłany”. Chrześcijanie są posłani do ludzi, by świadczyć o zbawieniu, którego dokonał Chrystus. Apostołem świeckim, żyjąc w świecie i zajmując się sprawami doczesnymi, troszczy się nie tylko o swoje zbawienie, ale również o zbawienie innych ludzi. Troską apostołską należy objąć wszystkich ludzi, których spotykamy w rodzinie, w gronie kolegów, w parafii i gdzie indziej.

Dojrzały chrześcijanin apostołuje poprzez

- przykład własnego życia,
- pouczające słowo,
- modlitwę,
- dobre uczynki,
- a także przez cierpienie ofiarowane za innych.

Sługa Boży Papież Jan Paweł II tak mówił o sakramencie bierzmowania:

Sakrament bierzmowania jest dopełnieniem chrztu. Tak było od czasów apostołskich, o czym świadczy wydarzenie opisane w Dziejach Apostołów, kiedy sami apostołowie Piotr i Jan udają się do Samarii, aby dokonać nałożenia rąk i udzielić Ducha Świętego ochrzczonej. Ten sakrament buduje Kościół w sposób szczególny, ponieważ w nim rodzą się wyznawcy, czyli świadkowie: „Będziecie moimi świadkami” (Dz 1, 9). Jest to sakrament, który duchowo nas przygotowuje do dawania świadectwa Chrystusowi, do jawnego wyznawania wiary i jej obrony. Jest to sakrament chrześcijańskiej odwagi, chrześcijańskiego męstwa. Przeciwnością tego sakramentu jest wstydzenie się Chrystusa, wstydzenie się wiary, wstydzenie się Kościoła. O tym samym Chrystus powiedział w sposób bardzo wymowny: „Kto się Mnie wstydzi przed ludźmi, tego i Ja wstydzę się będę wobec Ojca Mojego, który jest w niebiosach” (por. Łk 9, 26). Bardzo mocne słowa. Trzeba nam wszystkim ochrzczonej i bierzmowanej, stale dorastać do tego powołania świadków Chrystusa. Stale, świadectwem, apostołstwem – w szczególności apostołstwem świeckich – przykładać rękę do budowania Ciała Chrystusa, którym jest Kościół.

Zadania

- *Czy interesujesz się życiem Kościoła? Wymień kilka tytułów znanych ci czasopism katolickich.*

.....

.....

.....

.....

.....

- *Ułóż jedno wezwanie modlitwy powszechnej dotyczące spraw, którymi obecnie żyje Kościół.*

.....

.....

.....

.....

.....

- *Wymień stowarzyszenia, które są obecne w twojej parafii. Zastanów się, do którego z nich mógłbyś i chciałbyś się włączyć.*

.....

.....

.....

.....

.....

- *Wymień kilka osób świeckich, które w twojej parafii współpracują z księdzem proboszczem w sprawach duszpasterskich i gospodarczych.*

.....

.....

.....

.....

.....

Katecheza 8.

Sakrament bierzmowania przyjmujemy godnie i odpowiedzialnie

1. Wybieram nowego świętego patrona.

Posłannictwo, jakie w Kościele i w świecie otrzymują bierzmowani, wyraża się w nowym imieniu, które obiera sobie każdy z kandydatów.

Ludzie Biblii przywiązywali wielką wagę do nadania imienia. W ich przekonaniu bowiem imię człowieka określało jego istotne cechy oraz jego posłannictwo. Niekiedy sam Pan Bóg nadawał człowiekowi nowe imię, gdy obdarzał go wyjątkowym powołaniem. Tak było w przypadku Abrama: *Nie będziesz więcej odtąd nazywał się Abram, lecz imię twoje będzie Abraham, bo uczynię cię ojcem mnóstwa narodów* (Rdz 17,5). Także Pan Jezus zmienił imię Apostołowi Szymonowi: *Ty jesteś Piotr, czyli skała, i na tej skale zbuduję Kościół mój* (Mt 16, 18).

Swoje imiona chrześcijanie otrzymują na chrzcie świętym. Zgodnie ze zwyczajem kandydaci do bierzmowania wybierają dodatkowe imię, czyli nowego świętego patrona lub świętą patronkę. Tym imieniem zostaną nazwani przez księdza biskupa podczas namaszczenia krzyżmem świętym.

Przy wyborze imienia nie należy kierować się modą lub przypadkiem. Kandydat powinien wybrać imię świętego,

który swoim życiem pokazał, jak można pójść za Jezusem żyjąc według wskazań Jego Ewangelii.

2. Wybieram świadka.

W naszym duchowym i religijnym rozwoju nie jesteśmy osamotnieni. Towarzyszą nam przewodnicy. Dla młodego chrześcijanina przewodnikami w wierze powinni być przede wszystkim rodzice i chrzestni.

Również poszczególnym bierzmowanym towarzyszy świadek, który uczestniczy w ich przygotowaniu do przyjęcia sakramentu i przedstawia szafarzowi bierzmowania do namaszczenia krzyżmem. Ze względu na ścisły związek bierzmowania z sakramentem chrztu zaleca się, by świadkami bierzmowania byli chrzestni. Można jednak wybrać osobnego świadka bierzmowania. Może nim być również jedno z rodziców kandydata. Świadek powinien być dla bierzmowanego przewodnikiem w wierze i pomagać mu w wypełnianiu zadań wypływających z przyjętego sakramentu. Prawo kościelne wymaga więc, by świadek:

- był wystarczająco dojrzały do spełnienia tego zadania,
- należał do Kościoła katolickiego i przyjął trzy sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego: chrzest, bierzmowanie i Eucharystię,
- był osobą praktykującą i prowadził życie według zasad wiary.

3. Przygotowuję się do bierzmowania przez modlitwę.

Dzieje Apostolskie podają, że kiedy pierwotna wspólnota chrześcijańska oczekiwała w wieczerniku na zesłanie Ducha Świętego, *wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego* (Dz 1, 14).

Atmosfera modlitwy jest więc niezbędną, aby otworzyć się na przyjście Ducha Świętego i przyjęcie Jego darów. Fundamentem przygotowań do sakramentu bierzmowania jest codzienna modlitwa oraz udział we Mszy świętej we wszystkie niedziele i ważne święta.

4. Bierzmowanie przyjmę w stanie łaski uświęcającej.

Do godnego przyjęcia sakramentu bierzmowania konieczny jest stan łaski uświęcającej. Sakrament przyjęty w stanie grzechu byłby co prawda ważny, ale nie przyniósłby bierzmowanemu żadnych duchowych korzyści. Duch Święty i grzech nie mogą istnieć obok siebie. Przed przyjęciem bierzmowania przystępujemy zatem do sakramentu pokuty, by zrobić dla Ducha Świętego miejsce w naszych sercach i naszym życiu. Dopiero wtedy będziemy mogli korzystać z całej mocy Ducha Świętego i czerpać z Jego darów. Zewnętrznym znakiem czystości serca i gotowości na przyjęcie Ducha Świętego będzie estetyczny wygląd i odświętny strój w czasie uroczystości bierzmowania.

Zadania

- *Razem z rodzicami zastanów się, kogo wybrać na świadka twojego bierzmowania. Czy jest on dla ciebie przykładem wiary i życia chrześcijańskiego?*
- *Zapisz w ramce imię twojego nowego świętego patrona lub świętej patronki. Napisz też jego/jej krótki życiorys. Zastanów się, jakie jego/jej cechy chciał(a)byś w swoim życiu i postępowaniu naśladować.*

--

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

